

תת"ע 6029/11/15 - פרנקל מני נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 6029-11-15 מדינת ישראל נ' פרנקל מני
תיק חיצוני: 53110070371

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקש	פרנקל מני
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן ביום 27.1.16, בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירה של אי חגירת חגורת בטיחות, בניגוד לתקנה 83ב(א) לתקנות התעבורה, ונגזר עליו קנס בסך 350 ₪.

טענות הצדדים

לטענת ב"כ המבקש, המבקש לא התייצב לדיון מאחר ולא קיבל לידיו את הזימון למשפט. ב"כ המבקש ציין כי הכתובת הרשומה על כתב האישום הינה כתובתו של המבקש. המבקש קיבל לידיו דרישה לתשלום חוב וכך נודע לו על המשפט שהתקיים בתאריך 27.1.16. לפיכך, טען כי הותרת ההרשעה על כנה יהיה בה משום עיוות דין למבקש.

ב"כ המבקש הפנה, בין היתר, לעפ"ת 15741-02-16 קפלן נ' מדינת ישראל וכן לעפ"ת 2493-07-14 אוסמן עבדו נ' מדינת ישראל.

ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם שלמבקש נשלח זימון בדואר רשום אשר חזר בציון "לא נדרש" והמדובר במסירה כדין. עוד נטען כי המבקש לא הראה כיצד נגרם לו עיוות דין ולא הראה טעם לביטול פסק הדין.

דיון והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטול של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל

לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

לטענת ב"כ המבקש כאמור, הסיבה לאי התייצבותו של המבקש לדיון נובעת מכך שלא קיבל הזמנה לדיון. אולם, מעיון באישור המסירה, עולה כי ההזמנה לדיון נשלחה לכתובתו של המבקש - אותה הכתובת שציין המבקש בבקשתו, וחזרה בציון "לא נדרש", כך שבהתאם לתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי מתקיימת "חזקת המסירה", ועל המבקש הנטל להפריכה. בענייננו, המבקש לא העלה כל הסבר מדוע הדואר לא נלקח ולא צירף כל אישור מהדואר המעיד על נסיבות אחרות, כך שהמבקש לא עמד בנטל המוטל עליו.

באשר לעפ"ת 15741-02-16 קפלן נ' מדינת ישראל, אליו הפנה ב"כ המבקש, שם בתיק בית משפט קמא לא היה אישור מסירה, אלא כל שהיה בתיק היה פלט מחשב המצביע על אישור מסירה מזכירותי שההזמנה חזרה "לא נדרש", זאת בשונה מענייננו, שכן בתיק דנן מופיע אישור מסירה של דבר דואר רשום (ת/1) להבדיל מאישור מסירה מזכירותי.

עיינתי גם בפסק הדין עפ"ת 2493-07-14 אוסמן עבדו נ' מדינת ישראל שצירף ב"כ המבקש, המפנה לעפ"ת 20102-08-11 שניתן ע"י כב' השופט צלקובניק. שם כב' השופט צלקובניק עושה הבחנה בין תקנה 44 אשר חלה על הזמנות למשפט בעבירות קנס לבין סעיף 237 לחסד"פ אשר חל בעבירות תעבורה שאינן בגדר עבירות קנס. בשורה ארוכה של פסקי דין, של בתי משפט מחוזי אחרים (בניגוד לקביעתו של כב' השופט צלקובסקי) חלה תקנה 44 על עבירות שאינן עבירות קנס, כך למשל עפ"ת 9378-12-08 שאדי כבהא נ' מדינת ישראל, עבירת מהירות של 143 קמ"ש במקום 100 קמ"ש (כב' השופטת נגה אוהד).

ב. בחינת גרימת עיוות דין

המבקש לא ציין בבקשתו סיכויי הגנה, כנדרש בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר.

כב' השופטת בייניש בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם קבעה: "נחזור, אפוא ונדגיש כי בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין."

העונש שהוטל על המבקש נמצא במתחם הסבירות. לפיכך, לא נגרם למבקש עיוות דין כתוצאה ממתן פסק הדין בהעדרו.

אשר על כן, הבקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדר נדחית.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"א אייר תשע"ו, 19 מאי 2016, בהעדר הצדדים.